

Szemétúnió – az édenkert után

A hegyre felkúszó házsorok, az erdőt megszálló parkoló autók, a folyópartot kisajátító tenispálya, kémények a mezőn, virágok a kanyarban, ködbe burkolódzó szeméttelap. Kudász Gábor Arion fotói az épített környezet határait vizsgálják, azt a területet, ahol természet és az urbánus, motorizált tér egymásnak feszülnek és egymásba fonódnak. Természet és ember találkozása e képek tanúsága szerint változó kimenetelű lehet; a végeredmény a domesztikált, mesterséges módon rekonstruált, vagy az emberi jelenlét romjain új életre kelt természet.

Arion fotói hétköznapi helyzeteket tárnak fel, banális életképeket, amelyek az elvesztett édenkert keresésének melankóliáját hordozzák. Az autópálya kanyarában aranyesőt metsző férfi, a gyárkémények alatt lopott kábelt égető alak, a tenispálya zöldjében italából jókorát kortyoló pár vagy a lovasnapokra érkező karavánok népe, mintha mindannyian egy-egy kört húznának maguk köré, amelyen belül zavartalanul merülhetnek bele az időnkívülségbe, a természet ismétlődő rítusainak idejébe. Ez a kör azonban az óra vagy a nap végeztével elhalványodik, és a város ideje visszaszippantja magába az embereket.

Ariont a köztes tájak érdeklik: ahol a növényzet felüti fejét az épített környezet réseiben, ahol a frontvonalakról visszavonulnak a markológépek, de ahová a szél sem hoz magával új magvakat, és ahol jobb híján a megdermedt épített környezet kezd természetként viselkedni, beleolvadva a táj formáiba. A természet sajátos, kihalt rezervátumaként jelenik meg a szeméttelap, amelyet a kamera a tűz és a füst vulkáni tájaként észlel, vagy a kisváros, ahol az épületek geológiai formái az erdő háttérének kontrasztjában nyerik el jelentőségüket.

A Lumen Galéria kiállításában Kudász Gábor Arion képei sorozattá rendeződnek: a sorozat természet-zárványokként rendeli egymás mellé a fotókat, olyan módon, hogy egyszerre fed fel a képek közös vonásait és különbségeit. Ezek a zárványok ideiglenes díszletek: a természet illuzórikus újrateremtésére tett kísérletek az urbanitás határterületein. A képek szerzője bizonyos értelemben maga is közösséget vállal az édenkert keresőivel; ahol nem a magányos rítusaikat végzők, ott a fényképezőgép lencséje változtatja természetté e határterületeket.

A természetet rekonstruáló, a város idejét felfüggesztő rítusok pózai egyes képeken önkéntelenek, máshol beállítottak. E rítusok azonban – tűzgyújtás, ügetés, virágszedés, törülközés, fényképezés – csak ideiglenesen tudják megállítani az időt; ami valójában időtlen, az a kirándulás végeztével magunk mögött hagyott műanyag és nejlon végtelenül megnyúlt lebomlási ideje, amely a Szemétúnió közös időszámításaként válik egyetemessé.

Polyák Levente
New York, 2008. július 20.